

Bilag 4.

Redegørelse for de under miljøministeriet hørende love, der berøres af § 10 i forslag til lov om atomanlæg m. v.

Miljøbeskyttelsesloven.

Lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse omfatter, jfr. lovens § 2, al virksomhed, som gennem udsendelse af faste, flydende eller luftformige stoffer, rystelser og støj kan medføre forurening af luften, jordbunden, vandløb, søer eller havet eller indebære nærliggende fare for sådan forurening. Loven omfatter ifølge forarbejderne ikke spørgsmål om forurening af omgivelserne med radioaktive isotoper, idet disse spørgsmål varetages via den særlige radioaktivitetslovgivning.

Ifølge miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, er der for visse kategorier af forurenende virksomheder, der erfaringsmæssigt kan give anledning til større forurening af omgivelserne, foreskrevet en særlig miljømæssig godkendelsesordning forinden virksomhederne anlægges og tages i brug. Ordningen omfatter også udvidelser og ændringer af virksomhederne, når udvidelsen eller ændringen medfører forøget forurening.

Ved en godkendelsesbehandling skal der tages stilling til alle arter af forurening, der kommer fra virksomheden i forbindelse med dens anlæg og drift, jfr. ovenfor om lovens § 2. I forbindelse med en godkendelse skal der meddeles tilladelse til bortskaffelse af eventuelt spildevand i medfør af lovens kapitel 4 (§ 18).

I bilaget til miljøbeskyttelsesloven, der indeholder de kategorier af særligt forurenende virksomheder, der er omfattet af godkendelsesordningen, er kraftværker med en ydelse på mindst 25 Megawatt optaget som punkt H. 1. Godkendelsesordningen omfatter således også atomkraftværker.

Kompetencen til at godkende et kraftværks placering og til at meddele fornøden tilladelse til udledning af spildevand er efter miljøbeskyttelsesloven tillagt amtsrådet. Det er forudsat, at amtsrådet i forbindelse med en eventuel godkendelse nærmere kan fastsætte de miljømæssige krav, som skønnes

nødvendige for den pågældende virksomheds udøvelse. Det påhviler efter loven ansøgeren at tilvejebringe de for en godkendelses-sags behandling nødvendige oplysninger.

Klage over et amtsråds afgørelse kan indbringes for miljøstyrelsen, hvis afgørelse kan påklages til miljøankenævnet, der er en af miljøministeriet uafhængig sagkyndig instans, hvis medlemmer er udpeget af erhvervenes organisationer og miljøstyrelsen.

Da miljøbeskyttelsesloven som nævnt vedrører enhver form for forurenende aktivitet, omfatter lovens godkendelsesordning både store og små virksomheder, blot den pågældende virksomhed hører til en kategori, der er nævnt i bilaget til loven. Lovens kompetenceregler, hvorefter godkendelseskompetence m. v. er henlagt til kommunalbestyrelse og amtsråd, hviler på den antagelse, at langt de fleste sager forsvarligt vil kunne behandles af disse lokale myndigheder både under hensyn til disse myndigheders mulighed for at skaffe sagkyndig bistand ved sagernes behandling og under hensyn til de i geografisk henseende begrænsede virkninger, som den forurenende virksomhed må antages at have.

Der kan dog tænkes tilfælde, hvor begrundelsen for at bibeholde de lokale myndigheders kompetence ikke er tilstede, eller dog ikke kan tillægges samme vægt som i de i almindelighed forekommende tilfælde. Miljøbeskyttelseslovens § 47 indeholder derfor en regel, hvorefter miljøministeren i konkrete sager af mere vidtrækkende betydning f. eks. sager, der rummer alvorlige modsætninger mellem hensynet til miljøbeskyttelsen og andre samfundshensyn kan bestemme, at afgørelsen skal træffes af ham i stedet for af de lokale myndigheder.

Ifølge *lovforslagets* § 10 er kompetencen til at godkende anlæg og drift af atomkraftværker — såfremt folketinget, jfr. § 3, stk. 1, måtte beslutte at tillade et atomkraftværk opført på en bestemt lokalitet — tillagt miljø-